

Κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ πρωτοπρεσβυτέρου

Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

"Ὅς λάβωμεν, φερ' εἰπεῖν, ὑπ' ὄψιν τὸν ἥλιον, τὸν φωστῆρα τὸν μέγαν, ὃν ἐποίησεν ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἀρχὴν καὶ ἀνάσσει τῆς ἡμέρας, καθ' ὃν τρόπον ἡ Σελήνη προστάται τῆς νυκτός. Ὁ Δαβὶδ τὸν ἐφαντάσθη ὡς τὸ ἐνδιαίτημα τῆς θεότητος, ὡς νυμφίον ἐξερχόμενον ἐκ τῆς νυμφικῆς τοῦ παστάδος καὶ ὡς γίγαντα δισκαλίζοντα μετὰ καταπληκτικῆς εὐχερείας τοὺς οὐρανοὺς, ὅταν ἐψάλλε θεοπνεύστως: «**Ἐν τῷ ἡλίῳ ἔθετο τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψίστος. Καὶ αὐτὸς ὡς νυμφίος ἐκπορευόμενος ἐκ παστοῦ αὐτοῦ. Ἀγαλλιᾶσται ὡς γίγας δραμεῖν ὁδὸν αὐτοῦ. Ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔξοδος αὐτοῦ, καὶ τὸ ναυάτιμα αὐτοῦ ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ.**» Ἴτι ἄλλο φαίνεται εἰς τὸν συνήθη ὀφθαλμὸν ὁ ἀκτινοστόλιστος καὶ δεδοξασιμὸς αὐτὸς ἡγεμῶν, τοῦ ὁποῦν τὴν ἐμφάνισιν ἐκαστοτε μὲ μειδιάματα καὶ ζητωκραυγὰς χαιρετίζει ὄλη ἡ πλάσις, παρὰ εἰς χρυσοῦς δίσκος πλάτους οὐχὶ μεγαλύτερου μιᾶς παλάμης; Καὶ τί ἄλλο τὸν ἐφανταζόμεθα, ὅταν εἰμεθα παῖδες, παρὰ ἐν μέτριον ἀεροπόρον δραδυποροῦν διὰ μέσου τῶν νεφῶν;

Καὶ ὅμως ὁ ὄγκος τοῦ ἡλίου εἶνε διαστάσεων γιγαντιαίων, ἀφοῦ ἡ μὲν διάμετρος του ἀνέρχεται εἰς 882000 μίλια, ἡ δὲ περιφέρεια αὐτοῦ εἰς 2,764,000 μίλια. Ἡμεῖς φανταζόμεθα τὴν γῆν, ἐφ' ἧς φερόμεθα, ὡς μεγάλην τινὰ καὶ σπουδαίαν σφαῖραν. Καὶ ὅμως ἂν ἐπρόκειτο νὰ τεμαχίσωμεν τὸν ἥλιον εἰς σφαίρας ἰσομεγέθεις πρὸς τὴν γῆν, θὰ ἐλαμβάνομεν ἐντεῦθεν 1,384,000 εἶνε ἐν ἑκατομμύριον, τριακοσίας ὀγδοήκοντα τέσσαρας χιλιάδας φορές μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν γῆν. Ἐὰν δὲ ἀφ' ἑτέρου ἐλαμβάνομεν ἕλους μαζί τοὺς πλανήτας, ὧν τινες ἑκατοντάκις καὶ χιλιάκις μεγαλύτεροι τῆς γῆς, καὶ ἡγνώμεν αὐτοὺς εἰς ἓνα συμπαγῆ ὄγκον, θὰ παρετηροῦμεν ὅτι μόλις ὁ ὄγκος των ἐφθασεν εἰς τὸ ἐν ἑξακοσιοστὸν τοῦ ἡλιακοῦ ὄγκου, τ. ἔ. ὅτι ὁ ἥλιος εἶνε ἑξακοσίας φορές ὀγκωδέστερος τῶν πλανητῶν του ὄλων μαζί ἡνωμένων.

Καὶ ὅμως φαίνεται τόσον μικρὸς εἰς τὸν ὀρίζοντα ὁ ἥλιος ὡς ἐκ τῆς μεγίστης ἀφ' ἡμῶν ἀποστάσεώς του, τῆς εἰς ἐνεήκοντα δύο ἑκατομμύρια μίλια ἀνερχομένης! Ἐὰν ὑπετίθετο ὅτι μία ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνει ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὸν ἥλιον, ἡ ἀμαξοστοιχία αὕτη ὀλοταχῶς καὶ ἀδιακόπως θάινουσα θὰ μᾶς ἐφερεν ἐκεῖ μετὰ πάροδον διακοσίων ὀγδοήκοντα πέντε ἐτῶν! Τόση μακρὰν ἡμῶν κείται τὸ λαμπρὸν ἄστρον τῆς ἡμέρας! Καὶ μὲ τοσαύτην τεραστίαν δύναμιν ἔχει προικισθῆ ἀπὸ τὸν Θεόν, ὥστε ἀπὸ ἀποστάσεως τοσαύτης νὰ ἐξασκῆ ἐπὶ τῆς γῆς τὴν εὐεργετικωτάτην του ἐπίδρασιν!

Ἄλλὰ τί εἶνε λοιπὸν αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὁ ἥλιος; Ποία εἶνε ἡ ἐσωτερικὴ κατασκευὴ τοῦ θαυμαστοῦ τούτου ὀργάνου, ὥστε νὰ ἐνέχη τόσην ἔντασιν καὶ ἰσχύν; Περὶ τούτου ἡ Ἀστρονομία ἐλάχιστα γινώσκει. Οἱ ἀποπειραθέντες ἐπιμόνως νὰ προσδλέψουν πρὸς τὸν ἥλιον, ὡς ὁ Γαλιλαῖος καὶ ὁ Κασσίνη, ἐτυφλώθησαν, τοῦ ἡλίου ἀποστέργοντος τὰς ἐρεῦνας καὶ ἐκζητήσεις. Καὶ

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ πολλαχέθεν μᾶς παρακαλοῦν νὰ καθερώσωμεν ἰδιαιτέραν στήλην τοῦ περιοδικοῦ μας ὅπως ἀναπτύξωμεν τὸ τί διδάσκει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἑτεροδόξους καὶ νὰ ἐπεξηγήσωμεν ταῦτα ὡς καὶ τὰ τῆς λατρείας μας ἐν γένει, καὶ λαθόντες ὑπ' ὄψει ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν τρομερὰν ἀγνοίαν τοῦ λαοῦ, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν εἰς τὰς νέας ἰδίως χώρας καὶ δὴ ἐν Κατερίνῃ ἐξάπλωσιν ποικιλομόρφου ἀλλοδόξων προπαγάνδων, ἀποφασίζομεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἀναπτύσωμεν διάφορα σχετικὰ πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἀνάγκας κεφάλαια. Καὶ ἐν πρώτοις προβάλλει τὸ ζήτημα τῆς Ἱερᾶς Παράδοσις. Κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἡ Ἱερὰ Παράδοσις, ἡ Καινὴ καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀποτελοῦν τὸν Ἱερατὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἡ δὲ Ἱερὰ Παράδοσις τὸν ἀγραφοῦν τοῦ Θεοῦ λόγον. Ἀμφότεραι δὲ ἀποτελοῦν τοὺς δύο πόλους πέραξ τῶν ὁποίων στρέφεται ὀλόκληρος ἡ Χριστ. διδασκαλία. Καὶ ὅπως τὸ πτηνὸν ἀδύνατον νὰ πετάξῃ μὲ ἓνα πτερόν μόνον ἢ ἡ ἄμαξα νὰ κινήσῃ μόνον μὲ ἓνα τροχόν, οὕτω καὶ ὁ χριστιανὸς ἀδύνατον νὰ σωθῆ καὶ νὰ κατανοήσῃ πλήρως τὴν Χρ. διδασκαλίαν ἂν δὲν ἔχη ὑπ' ὄψει καὶ τὴν Γραφὴν καὶ τὴν ἰσόκυρον πρὸς ταύτην Ἱεράν Παράδοσιν. Ἄλλὰ γεννάται τὸ ζήτημα, τί ἀποτελεῖ τὴν Ἱεράν Παράδοσιν καὶ ποῦ δυνάμεθα νὰ ἀναζητήσωμεν ταύτην ἀνάθετον; Ἡ Ἱερὰ Παράδοσις ἀποτελεῖ τὸ ἀντιλεγόμενόν σημεῖον καὶ τὴν πέτραν τοῦ σκανδάλου μεταξὺ Ὀρθοδόξων.—Παπικῶν—Διαμαρτυρομένων ἕνα ἀναφέρει μόνον τοὺς τρεῖς οὐσιώδεις καὶ μεγάλους τοῦτους τοῦ Χριστιανισμοῦ κλάδους. Οἱ Ὀρθόδοξοι δέχονται ὡς Ἱεράν Παράδοσιν πᾶν ὅ,τι Ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἢ ὀλοκληρωτικῶς ἢ ἐν σπέρματι ἐδίδαξαν, ἀλλὰ δὲν ἐγράφη ἢ γραφέν δὲν διεσώθη κατὰ τὴν θύελλαν τῶν εἰδωλολατρικῶν διωγμῶν ἡτοι τὸν ἀγραφοῦν τοῦ Θεοῦ λόγον, ὅστις εὑρίσκεται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Ἀποστολικῶν ἀνδρῶν τῶν τριῶν πρώτων Μ. Χ. καὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν 7 Οἰκου-

εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι μικρὰ τινὰ περὶ αὐτοῦ ἐμάθομεν οἷον ὅτι ἀποτελεῖται ἐκ δύο μερῶν, τῆς ἀφεγγοῦς σφαίρας ἔσωθεν καὶ τῆς φωτοσφαίρας, ἐξώθεν περιβαλλούσης τὴν πρώτην· ὅτι ἡ φωτόσφαιρα διατελεῖ διαρκῶς ἐν τρομῶδει καταστάσει, κύματα δὲ πυρὸς ἰσομεγέθη πρὸς βουνὰ διακρίνονται κυμαινόμενα ἐπὶ τῆς αἰείποτε σαλευομένης ἐπιφανείας τῆς· ὅτι θίαιαι διαταρᾶξεις ἐπέφερον ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ φωστῆρος κρημνοὺς ρακῶδεις καὶ σχισμὰς ἀπεχθεῖς, αὗται δὲ εἶνε αἱ ὑπὸ τοῦ τηλεσκοπίου παρατηρούμεναι ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου μακρὰν κηλίδες. Εἶνε ἀληθὲς ἐπίσης ὅτι μερικὸι εἰκονολογοῦντες ὑπελόγησαν τὴν ἐν τῇ ἡλιακῇ φωτοσφαίρῃ θερμοκρασίαν εἰς 14,000,000 βαθμοὺς Φαρενάϊτ! τῶν δὲ ροδοχρῶν καὶ πορφυροχρῶν καὶ λευκοχρῶν πυρίνων κυμάτων. τῶν ἐν αὐτῇ ἀναπολλομένων, τὸ μήκος ὑπέλαβον εἰς 30,000 ἕως 40,000 μίλια ἕκαστον. Ἄλλὰ μετ' ὅλα ταῦτα ὁ πέπλος τοῦ ἀγνώστου θὰ σκιαῖξῃ τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ ἡλίου σύστασιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν. (ἔπεται συνέχεια).

μενικῶν Συνόδων οἵτινες κατὰ τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Κυρίου θεοπνευστῶς ἀπεφάνθησαν φωτιζόμενοι καὶ καθοδηγούμενοι ὡς ἐκπροσωποῦντες ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸς τοῦτο παραμένουτος ἀπὸ τῆς **Μεντηκουστῆς Ἀγίου Πνεύματος**, ἐξηγήσαντος αὐτοῖς πάντα τὰ σκοτεινὰ σημεῖα, κατὰ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Αὐτρωτοῦ μας. Ταύτην θεωροῦμεν ἡμεῖς ὡς Ἱερὰν Παράδοσιν ἰσχύουσαν πρὸς τὴν Γραφήν. Ἐκτὸς ταύτης ὑπάρχουν καὶ αἱ ἀπλῶς σεβασταὶ Παράδοσεις λόγῳ τῆς ἀρχαιότητος αὐτῶν, ἀλλ' εἰς ταύτάς δὲν ἀποδίδουμεν τὸ ἰσχύουσαν πρὸς τὴν Γραφήν, ὡς π. χ. ὁ τρόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς νηστείας καὶ λατρείας κλπ. διαφέρει ὡς Ἱερὰ Παράδοσις οὐσιωδῶς ἀπὸ τῶν 7 μυστηρίων, τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως κλπ. ἅτινα ἀποτελοῦν τὴν κυρίως ἰσχύουσαν πρὸς τὴν Γραφήν Ἱερὰν Παράδοσιν.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἡμᾶς οἱ Παπικοὶ δέχονται ὡς Ἱερὰν Παράδοσιν ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω καὶ πᾶν ὅτι ὁ Πάπας ὄν Θεὸν ἐπὶ γῆς (deum in terr.) ἀποκαλοῦν i x cathedre ἤτοι ἐπισήμως ἀπὸ Καθέδρας ἀποφθέγγεται! Ἐντεῦθεν προήλθεν ἡ παρέκλισις ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ ἐδημιουργήθησαν νέοι θεσμοὶ καὶ νέα δόγματα ὡς τὸ Filioque καὶ ἡ ἀσπίλος σύλληψις τῆς Θεοτόκου κ.λ.π., Ὁ Πάπας κατὰ τ' ἀνωτέρω ὑπεκατέστησε τὰς Οἰκουμένικὰς Συνόδους καὶ ἔταξεν ἑαυτὸν ὑπεράνω τούτων πολλάκις! Καὶ ἐπειδὴ ἐνὸς κακοῦ δοθέντος μυρία ἔπονται, ὁ ἀπὸ τοῦ Θου Μ. Χ. αἰῶνος δημιουργηθεὶς κατήφορος λόγῳ τῆς ἀποσχίσεως τῶν Παπικῶν ἀπὸ τοῦ Ὀρθοδόξου, ἐδημιούργησε τὸν ἴσον αἰῶνα τὸ ἕτερον σχίσμα ἢ μᾶλλον τὴν πολυκέφαλον αἵρεσιν τῶν Διαμαρτυρομένων, οἵτινες ἀντὶ τ' ἀπορρίψουν τὰς ψευδεῖς τῶν Παπικῶν Παράδοσεις, ἀπέρριψαν παραλόγως πᾶσαν ἐν γένει Ἱερὰν Παράδοσιν.

Ἄλλὰ περὶ τούτου εἰς τὸ ἐπόμενον.

Η ΑΝΟΜΒΡΙΑ

Ἡ ἐπικρατοῦσα ἐφέτος τρομερὰ ἀνομβρία ἔδει νὰ προκαλέσῃ βαθύτερα θρησκευτικὰ συναισθήματα. Εἰς μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐποχὴν ἢ τοιαύτη καταστρεπτικὴ ἀνομβρία ἠθέλε προκαλέσει θύελλαν θρησκευτικοῦ συναγερμοῦ καὶ λιτανειῶν. Ἡδὴ μόλις καὶ μετὰ προσοχῆς προβάλλει μία τυπικὴ, ψυχρὰ καὶ σιωπηλὴ λιτανεία! Καὶ νὰ προτείνῃ τις τὴν τοιαύτην γνώμην τὸ σκέπτεται πολὺ μῆπως οἱ περὶ αὐτὸν γελασοῦν εἰς βάθος τοῦ σαρκαστικῶς! O temp' ra o mores! Ποῦ ἐφθάσαμεν! Πόσον ἐξέλιπε, πόσον ἐφυχράνθη ἡ πίστις! Καὶ ἐν τούτοις οἱ ἀλλόδοξοι Ἄγγλοι καὶ Ἀμερικανοὶ ἦτοι οἱ μᾶλλον πεπολιτισμένοι λαοὶ τοῦ Κόσμου, τὴν ἐπίσημον καὶ πάνδημον προσευχὴν τὴν ἔχουν εἰς ἡμερησίαν διάταξιν. Τελοῦνται αὐταὶ μετὰ στρατιωτικῆς τάξεως καὶ ἀφάστου συγκινήσεως παρ' ὅλον ἀνεξαιρέτως εἰς ὠρισμένας στιγμὰς καὶ ἡμέρας καθ' ἃς αὐθωρεὶ παύει πᾶσα κίνησις καὶ συγκοινωνία καὶ ἐν νεκρικῇ σιγῇ πσοσεύχεται ἕκαστος, ὡς ἀπολιθωμένος, ὅπου ἔτυχε καὶ εὐρέθη! Εἶναι δυνατόν τοιοῦτοι λαοὶ νὰ μὴ προσδεύουν; καὶ τοῦτο πρὸς καταισχύνην ἡμῶν τῶν τυπικῶς Ὀρθοδόξων;

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ Ἀρχιμάνδριτου

ΔΙΗΓΗΜΑ ΗΘΙΚΟΝ

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἐν τούτοις ὁ Πιστὸς δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ τὸ μέρος τῆς δρυός, καὶ ἐπανελάμβανε τοὺς παραδόξους γρυλισμοὺς τοῦ μετὰ περισσοτέρας ἐντάσεως καὶ τόνου πλέον ἐπιμόνου. Ὡς ἐκ τούτου ὁ ὀδοιπόρος ἐπέισθη πλέον ὅταν ὑποκάτω τοῦ δένδρου ὄντως συνέβαινε κάτι τι, καὶ ἐκ περιεργείας κινούμενος ἔδραμε πρὸς τὸ μέρος αὐτό. Ὅταν δ' ἐπλησίασε, παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως δύο παῖδας κοιμωμένους.

Κατ' ἀρχὰς βλέπων αὐτοὺς μὴ ἐπηρεασθέντας ἐκ τῶν γρυλισμάτων τοῦ Πιστοῦ, μὴδὲ κινουμένους, ἐνόμισεν ὅτι ἦσαν ἀποθαμένοι καὶ νεκροί. Ἄλλ' ἀφοῦ ἔκυψεν ἐπ' αὐτῶν καὶ τοὺς περιεργάσθη, εἶδεν ὅτι ἀνέπνεον. Ἐψαυσε τὰς χεῖρας καὶ τὰς παρειὰς τοῦ μικροτέρου, καὶ παρετήρησεν ὅτι δὲν ἦσαν πολὺ ψυχραὶ· ἔπειτα ἔψαυσε καὶ τοῦ μεγαλυτέρου, ἀλλ' αὐτοῦ τὰς εὐρεν ἐντελῶς παγωμένας. Ἐπίσης παρετήρησεν ὅτι μερικαὶ σταγόνες βροχῆς εἶχον διέλθει ἀναμέσου τῶν φύλλων τοῦ δένδρου, καὶ εἶχον πέσει καὶ ἐπὶ τῶν δύο. Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς ράχως τοῦ δευτέρου, τῆς κεκαλυμμένης, μόνον διὰ τοῦ ὑποκαμίσου.

Δυστυχισμένα παιδιὰ εἶπεν ὁ ἀνευρών. Ἡ ἀποθάνωσις ἐκ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους. διότι, ὡς βλέπω, δὲν ἔχουσιν οὔτε ἄρτον, οὔτε ἐνδύματα, οὔτε ἄλλας προμηθειὰς. Πῶς κατήντησαν αὐτὰ τὰ δυστυχῆ πλάσματα νὰ φθάσωσι εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον! Ποία τύχη τὰ κατεδίωξεν ὥστε νὰ μὴνωσι τοιοῦτοτρόπως ἐγκαταλελειμμένα εἰς τοὺς ὄρους! Ὁ Θεὸς μου! τί πρέπει νὰ κάμω ἐγὼ τώρα; Νὰ τὰ ἀψήσω ἐδῶ, ὅπως τὰ εὐρον; ἢ ἄγε ὡς νὰ ἤθελον νὰ τὰ φρονέσω, διότι ἐξάπαντος ἢ ἀποθάνωσι ἀπὸ τὰς στερήσεις καὶ κακουχίας. Νὰ τὰ πάρω μαζί μου; δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ μὲ παρακολουθήσωσι περιπατοῦντα, ἀφοῦ ἄλλον μέσον μεταφοράς δὲν ὑπάρχει, διότι καὶ μικρὰς ἡλικίας εἶνε, καὶ ἐξηγνημένα ἐκ τῶν κακουχιῶν, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἀπόστασις, τὴν ὅποιαν ἔχω νὰ διανύσω. εἶνε μεγάλη. Πῶς λοιπὸν νὰ πράξω εἰς τὴν περίστασιν ταύτην; Θεὸς μου φώτισόν με! Μανιὰ μου δοθήθισόν με!

Ἐγὼ ὁ ὀδοιπόρος διελογίζετο καθ' ἑαυτὸν τοιοῦτοτρόπως, ὁ Πιστὸς ἀνυπομονῶν ἤρχισε νὰ γρυλίξῃ καὶ φωνάξῃ δυνατὰ, εἰς τρόπον ὥστε ὁ θόρυβος οὗτος, τὸν ὅποιον ἐπροκάλει, συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἐξυπνήσῃ τὸ ἐν παιδίον, τὸ πλέον μεγαλύτερον. Αὐτό, ἅμα ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς του, παρετήρησε κατ' ἀρχὰς μὲ βλέμμα πλήρες θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως, ἔπειτα ἐθώπευσε τὸν κύνα λέγων πρὸς αὐτόν. «Σιωπῆ, σιωπῆ, σὲ παρακαλῶ καλὸν μου ζῶον. Μὴ κάρνεις θόρυβον μὲ τὰς φωνάς σου. καὶ μοὶ ξυπνήσεις τὸν Χαρίλαόν μου, ὅστις, ἐνόσῃ κοιμᾶται, δὲν ὑποφέρει ἀπὸ τίποτε, καὶ δὲν κλαίει. Πόσον ζεστόν καὶ ἤσυχον εἶνε τὸ χρυσὸν μου ἀδελφάκι, τὸ ὅποιον ἔχω τόσο καλὰ περιποιημένον καὶ σκεπασμένον.

(Ἀκολουθεῖ).